

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Svk/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200146
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:5020200146.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Michal Matulník, PhD., a JUDr. Martin Tiso ako členovia senátu vo veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o. z., Rovniankova 1667/14, Bratislava, zastúpeného: Advokátskou kanceláriou Tkáč & Partners, s.r.o., IČO: 53 929 691, Hrnčiarska 29, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, Vysokoškolákov 8556, Žilina, za účasti ďalšieho účastníka: KOUEX, s. r. o., IČO: 51 749 700, Družstevná 2216/15, Liptovský Mikuláš, o preskúmanie rozhodnutia z 26. februára 2020, č. OU-ZA-OOP3-2020/004892-002, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 31 S 9/2023-63 z 28. marca 2023 takto

rozhodol:

- Návrh žalobcu na prerušenie kasačného konania sa zamietá.
- Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- Účastníkom ani ďalšiemu účastníkovi sa nepriznáva právo na náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že ďalší účastník je vlastníkom pozemkov parc. reg. C č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX so stavbami na nich v k. ú. G. U., na ktorom leží areál prevádzky na zhromažďovanie odpadov zo železných a neželezných kovov. V tomto areáli chcel vykonať zmeny a zriadiť prevádzku na mechanickú úpravu kovových odpadov. Na tento účel 11. apríla 2019 predložil Okresnému úradu Liptovský Mikuláš, odboru životného prostredia, oznámenie o zmene navrhovanej činnosti „Zber a mechanická úprava kovových odpadov“ podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v znení neskorších predpisov. Oznámenie obsahovalo podrobnejší opis zmeny navrhovanej činnosti a jej vplyvov na životné prostredie a zdravie obyvateľstva. Podľa oznámenia navrhovaná činnosť nemala významnou mierou zvýšiť zaťaženie jednotlivých zložiek životného prostredia do takej miery, že by spôsobovala prekročenie noriem jeho kvality.

2. Odbor životného prostredia 12. apríla 2019 oznámil začatie konania dotknutým orgánom a obciam a zverejnil ho aj na webstránke [www.enviroportal.sk](#). V určenej lehote k nemu predložil vyjadrenie žalobca, ktorý v ňom žiadal: rozpracovať dopravné napojenie, doplniť dopravnokapacitné posúdenie, obsluhu hromadnou dopravou, parkovacie miesta riešiť podzemnými garážami, vykonávanie pozemných komunikácií podľa platných technických noriem, použitie drenážnej dlažby, spracovať dokument ochrany prírody, dodržiavanie zákona o vodách a rámcovej smernice o vode, dbať o ochranu podzemných a povrchových vôd, definovať najbližšiu zástavbu, výškovo a funkčne zosúladiť s najbližšou zástavbou, realizovať lokálny parčík, zámer prispôbiť okolitej vegetácii, náhradnú výsadbu v podobe stromov, aplikáciu zelených stien, uplatňovať strategický dokument adaptácie Slovenskej republiky na nepriaznivé dôsledky klímy, overenie statiky stavby nezávislým oponentským posudkom, variantné riešenie okrem nulového variantu ešte aspoň v dvoch alternatívach, vyhodnotiť zámer vo

vzťahu s geológiou a hydrológiou, overiť návrh činnosti s územným plánom, dodržiavať zákon o odpadoch, zabezpečiť separovaný zber odpadu, zapracovať záväzné opatrenia Programu odpadového hospodárstva Slovenskej republiky, spracovať materiál krízového riadenia, umiestnenie nehnuteľného umeleckého diela, dodržiavať zákon o ochrane poľnohospodárskej pôdy, overiť, že zámer nie je situovaný na ornej pôde najvyššej kvality. Ako známy účastník konania chcel byť písomne upozornený o začatí ďalších povolovacích konaní. Taktiež žiadal do rozhodnutia zahrnúť určité podmienky, nariadiť ústne pojednávanie na konzultácie podľa § 63 zákona č. 24/2006 Z. z. a tiež, aby odôvodnenie rozhodnutia rešpektovalo právo na dobrú správu verejných vecí podľa čl. 41 Charty základných práv Európskej únie a čl. 4 a 6 Aarhuského dohovoru. Ďalší účastník konania považoval jeho pripomienky za neopodstatnené. Žalobca požiadal aj o zverejnenie podkladov rozhodnutia na stránke enviroportal.sk, inak trval na ich doručení elektronickou poštou.

3. Odbor životného prostredia rozhodnutím z 21. júna 2019, č. OU-LM-OSMZP-2019/05374-014-Pa vyslovil, že podľa § 29 zákona č. 24/2006 Z. z. sa navrhovaná činnosť nebude posudzovať podľa citovaného zákona. Pripomienky žalobcu podľa neho nedávali dôvod na ďalšie posudzovanie zmeny navrhovanej činnosti. Požiadavke žalobcu na konzultácie nevyhovel, lebo oznámenie zmeny navrhovanej činnosti umožňovalo dostatočné oboznámenie sa s ňou, obsahovalo všetky náležitosti vyžadované zákonom a z konania nevzišli také pripomienky, ktoré by bolo nutné dodatočne prerokovať. K žiadosti vyhodnotiť implementáciu Aarhuského dohovoru odkázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej z právnej úpravy nevyplýva nárok občianskeho združenia a zainteresovanej verejnosti na vyhovie ich pripomienkam v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie. Zákon č. 24/2006 Z. z. neustanovuje príslušnému orgánu povinnosť zverejňovať doručené stanoviská. Dodal, že okresný úrad umožnil všetkým účastníkom konania nahliadnuť do spisu a vyjadriť sa k podkladom.

4. Žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, ktorému žalovaný preskúmaným rozhodnutím z 26. februára 2020 nevyhovel. Prvostupňový správny orgán podľa žalovaného postupoval v súlade s § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z. z. V danom prípade nebolo možné určiť podmienky, ktoré by navrhovateľovi činnosti nevyplynuli priamo zo zákona a ktorých dodržanie by nebolo zabezpečené v povolovacom konaní. Nesprístupnenie kópie spisu v elektronickej podobe nepovažoval za porušenie čl. 4 Aarhuského dohovoru, ktorý nie je priamo aplikovateľný. Jeho implementáciu zabezpečuje najmä zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám. Prístup k obsahu spisu v konaní zabezpečuje inštitút nazerania do spisov podľa § 23 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Prvostupňový správny orgán taktiež adekvátne zverejnil všetky informácie podľa § 24 ods. 1 zákona č. 24/2006 Z. z. Žalovaný sa tiež stotožnil so záverom prvostupňového správneho orgánu o nepotrebnosti konzultácií. Odbor životného prostredia pri rozhodovaní primerane využil kritériá uvedené v prílohe č. 10 zákona č. 24/2006 Z. z.

5. Správnu žalobu, ktorú proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca, správny súd zamietol tu napadnutým rozsudkom č. k. 31 S 9/2023-63. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného podľa neho vyplývalo vysporiadanie sa s jednotlivými námietkami žalobcu a aj prvostupňové rozhodnutie dáva odpovede, prečo neboli pripomienky žalobcu akceptované. K nedôvodnosti požiadavky žalobcu na vyhotovenie kópií spisu poukázal na rozhodnutie žalovaného, z ktorého vyplýva, že čl. 4 Aarhuského dohovoru nie je priamo aplikovateľný, jeho použitie bolo prípustné v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. a s podkladmi rozhodnutia mal možnosť sa oboznámiť prostredníctvom inštitútu nazerania do spisov. Oznámenie bolo zaslané jednotlivým subjektom, vrátane obce s požiadavkou na zverejnenie zámeru, pričom tento bol tiež zverejnený na stránke www.enviroportal.sk. Žalobca bol riadne upovedomený o podkladoch rozhodnutia a bolo mu umožnené vyjadriť sa k nim. To, že sa k nim v lehote nevyjadril a vyjadrenie sám podmienil zaslaním časti administratívneho spisu, nemôže ísť na ťarchu orgánu verejnej správy. Ten podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o eGovernmente nemá povinnosť elektronickej komunikácie, ak ide o úkony v konaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach osôb, ktoré spočívajú v práve nazerania do spisov. Správny súd ďalej poznamenal, že z obsahu jednotlivých pripomienok, ktoré žalobca vzniesol v zisťovacom konaní, nevyplývajú žiadne konkrétne negatívne vplyvy, ktoré by vznikli v procese zmeny navrhovanej činnosti. Nekonkrétne argumenty majú podľa správneho súdu za následok, že aktivita žalobcu by mohla byť posudzovaná na hranici toho, že z jeho strany ide o účelové konanie. Taktiež za nedôvodnú považoval správny súd námietku neumožnenia zúčastniť sa na konzultáciách. Súhlasil so žalovaným, že konzultácie podľa § 63 zákona č. 24/2006 Z. z. sú v dispozícii konajúceho správneho orgánu, ktorý v konkrétnom prípade na základe voľnej úvahy zväží vhodnosť ich vykonania. Z ustanovenia nevyplýva povinnosť správneho orgánu vykonať konzultácie na žiadosť dotknutej verejnosti, ale jej právo sa ich zúčastniť. V závere správny súd konštatoval, že ďalšie námietky porušenia práva efektívne hájiť svoje záujmy a rozpor napadnutého rozhodnutia s obsahom

administratívneho spisu žalobca nijako nekonkretizoval. Rovnako všeobecné konštatovanie o nesúlade rozhodnutia s účelom Aarhurského dohovor a chýbajúcich zmierňujúcich opatreniach podľa § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z. z. žalobca neoprel o žiadnu argumentáciu.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

6. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobca domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Namietal, že správny súd nesprávne určil relevantné právne predpisy, ktorými sa riadia konania o posudzovaní vplyvov. Odkázal na zákon č. 24/2006 Z. z. a ním prevzaté smernice Európskej únie. Ďalej žalobca s odkazom na judikatúru zdôraznil potrebu systematického, logického, teleologického výkladu právnym noriem a prednosť práva Európskej únie. Tvrdí, že jeho pripomienky a odvolacie námietky boli relevantné. Ak sa v konaní preukáže dôvodnosť požiadavky, pripomienky alebo odvolacej námietky, nemôže byť len na svojvôli orgánov, či ju akceptujú alebo nie. Rozhodnutie je nutné náležite zdôvodniť. Žalobca ďalej namieta, že mu bolo znemožnené vykonať konzultácie podľa § 63 ods. 1 zákona č. 24/2006 Z. z. Nevykonaním konzultácie správny orgán uprel možnosť konzultovať projekt zákonom predpísaným postupom. Správny súd podľa neho nesprávne právne posúdil charakter konzultácií a spôsob akým sa vykonávajú a nezohľadnil nutnosť eurokonformného výkladu či povinnosť aplikácie osobitného právneho predpisu. Žalobca taktiež nesúhlasil s úvahou správneho súdu o šikanóznosti jeho konania. Argumentácia správneho súdu naznačuje zneužívanie práva žalobcom, ale na základe ničím nepodložených domnienok, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozsudku. Žalobca tiež namietal, že na stránke, kde bol zverejnený zámer, neboli zverejnené predpísané informácie podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona č. 24/2006 Z. z. Ustanovenie § 24 ods. 1 písm. e) cit. zákona sa má podľa žalobcu vykladať tak, že správny orgán je povinný zverejniť všetky informácie dôležité pre vydanie akéhokoľvek rozhodnutia podľa tohto zákona, okrem samotného zámeru aj vyjadrenia dotknutých orgánov, vyjadrenia verejnosti a doplňujúce informácie. Neinformovaním verejnosti jej správny orgán znemožnil podať odvolanie podľa § 24 ods. 4 cit. zákona. Žalobca tiež odkázal na princípy dobrej verejnej správy. Namietal tiež, že správny súd sa nevysporiadal s jeho žalobným bodom týkajúci sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. Všetky pripomienky uvedené v odôvodnenom vyjadrení k zámeru ako aj odvolacie námietky boli relevantné a dostatočne konkrétne. Zdôraznil aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k odôvodneniu rozhodnutí. Namietal tiež absenciu opory o konkrétne právne predpisy v rozsudku správneho súdu a odkázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky. V závere žalobca vyjadril názor, že aplikácia práva v oblasti posudzovania vplyvov je v rozpore s právom Európskej únie, kvôli čomu by sa mal kasačný súd obrátiť na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnou otázkou podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

7. Žalovaný ani ďalší účastník sa k riadne doručenej kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

8. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP). Kvôli vylúčeniu členky senátu JUDr. Jany Martinčekovej z dôvodu podľa § 87 ods. 2 SSP na jej miesto v súlade s rozvrhom práce nastúpil JUDr. Michal Matulník, PhD.

9. Pokiaľ žalobca vo svojej kasačnej sťažnosti namietal, že správny súd naznačoval zneužitie práva z jeho strany, tak treba hneď na úvod zdôrazniť, že správny súd správnu žalobu neodmietol, ale vecne ju prejednal. Podľa § 139 ods. 2 SSP musel v odôvodnení rozsudku uviesť okrem iného podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného a ďalších účastníkov a posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov. Správny súd v odôvodnení rozsudku dostatočne ozrejmil, prečo niektoré z pripomienok žalobcu v rámci zisťovacieho konania považoval za nekonkrétne a nesúvisiace s prerokúvanou vecou. Otázku možného zneužitia naznačil len v tejto súvislosti, a to konzekventne len ako otázku „rečnicku“ (v podstate obiter dictum). Vo vzťahu k jednotlivým námietkam však správny súd v napadnutom rozsudku dostatočne zrozumiteľne odkázal na príslušné ustanovenia zákona a judikatúru súdnych autorít. Rovnako sa správny súd vecne vyrovnal aj s námietkou žalobcu, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné (ods. 38 a 39 napadnutého rozsudku rozsudku). Tým podľa kasačného súdu dostal svojej povinnosti vyplývajúcej z cit. § 139 ods. 2 SSP.

10. Vo vzťahu ku kasačnej námietke ohľadom vznesených pripomienok v rámci zisťovacieho konania treba uviesť, že podľa § 2 písm. d) zákona č. 24/2006 Z. z. je účelom tohto zákona okrem iného určiť opatrenia, ktoré zabránia poškodeniu životného prostredia, zmiernia jeho znečisťovanie a zabránia jeho poškodzovaniu. Zároveň podľa § 29 ods. 13 cit. zák. má výrok rozhodnutia, ktorým sa určilo, že navrhovaná činnosť nepodlieha posudzovaniu, obsahovať aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmierňujú

vplyv na životné prostredie. Citované ustanovenie, ale ani iné ustanovenia zákona č. 24/2006 Z. z. však neurčujú, o aké podmienky má ísť, a ich určenie je tak prenechané samotnému posudzujúcemu orgánu. Ide teda o jeden z prípadov, kedy zákon priznáva tomuto orgánu správne uváženie, ktoré správne súdy podľa § 27 ods. 2 SSP môžu preskúmať len do tej miery, či nevybočilo z medzí a hľadísk určených zákonom. Navyše, podľa cit. § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z. z. logickým predpokladom, aby mohli byť uložené opatrenia na eliminovanie alebo zmiernenie vplyvov, je to, že navrhovaná činnosť vôbec takéto vplyvy má alebo môže mať. Okolnosť, či príslušný orgán správne ustálil, že navrhovaná činnosť nemôže mať také vplyvy, a či následným určením či neurčením opatrení vybočil zo zákonných hľadísk a medzí správnej úvahy, je otázka, ktorá je prístupná nielen skúmaniu správneho súdu, ale logicky aj námietkam žalobcu.

11. V tu prerokovanej veci orgány verejnej správy vyšli zo skutkového zistenia, že zmena navrhovaná zmena činnosti nepredpokladá závažný negatívny vplyv na jednotlivé zložky životného prostredia a zdravia obyvateľov. Toto skutkové zistenie je podporené obsahom administratívneho spisu, ako ho zhrnul aj správny súd, a žalobca ho počas celého konania pred orgánmi verejnej správy nespochybnil. Ako už správny súd uviedol, pripomienky a vyjadrenia žalobcu uplatnené počas administratívneho konania boli veľmi všeobecné. Podľa kasačného súdu však žalobca v prerokovanej veci jednoznačne mohol [a v zmysle § 181 ods. 1 písm. e) SSP aj mal] predniesť konkrétne skutkové a právne dôvody, prečo mal žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uložiť určité opatrenia a prečo ich neuložením prekročil hranice správneho uváženia. Žalobca žiadne takéto konkrétne dôvody neuviedol, ale obmedzil sa len na všeobecne formulované námietky týkajúce sa prihliadania na jednotlivé zložky životného prostredia, prípadne určité opatrenia počas výstavby. Potom však správny súd nepochybil, ak na základe takto všeobecne formulovaných námietok dospel k záveru, že nemôže žalovanému vytknúť žiadne pochybenie pri aplikácii citovaných ustanovení (a nimi priznaného správneho uváženia; porov. zhodne rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 7 Svk 19/2021 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 416/2023).

12. Kasačný súd sa nestotožňuje ani s námietkou, že v zisťovacom konaní neboli zverejnené všetky dôležité podklady rozhodnutia vrátane vyjadrení dotknutých orgánov. Ustanovenie § 24 ods. 1 zákona č. 24/2006 Z. z. ukladá príslušnému orgánu zverejniť informácie o navrhovanej činnosti alebo jej zmene (napr. kde možno získať informácie o zmene navrhovanej činnosti, o prístupe verejnosti) a podľa § 29 cit. zákona zverejňuje napr. oznámenie o zmene navrhovanej činnosti, kde možno do zámeru nahliadnúť či kedy k nemu možno zasielať pripomienky. Žiadne ustanovenie cit. zákona mu neukladá zverejňovať stanoviská dotknutých orgánov (obdobne napr. rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 2 Svk 41/2022). Odbor životného prostredia tak neporušil zákon, ak to neurobil. Žalobca ďalej opätovne namietal nevykonanie ním žiadaných konzultácií podľa § 63 zákona č. 24/2006 Z. z. Podľa tohto ustanovenia príslušný orgán pri posudzovaní vplyvov navrhovaných činností alebo ich zmien zabezpečí vykonanie konzultácií s povolujuúcim orgánom alebo schvaľujúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou. Tento inštitút je tak spojený až so samotným posudzovaním vplyvov na životné prostredie, nie so zisťovacím konaním podľa § 29 ods. 13 cit. zák. To zodpovedá aj smernici Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie. V zmysle jej čl. 2 písm. g) a čl. 5 sú konzultácie zaradené do procesu posudzovania vplyvov na životné prostredie, nie do rámca zisťovacieho konania, ktoré je upravené v čl. 4. Ak ich teda žalovaný nevykonal v zisťovacom konaní, nemožno to považovať za nezákonný postup (obdobne napr. rozsudok tunajšieho súdu 3 Svk 39/2022, 3 Svk 22/2022, 7 Svk 39/2022, ako aj uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 359/2024 a III. ÚS 599/2024).

13. Konečne, poslednú skupinu námietok tvoria námietky nesúlady aplikačnej praxe s právom Európskej únie. Na to nadväzuje návrh žalobcu na polozenie prejudiciálnych otázok podľa čl. 267 ZFEÚ, či samotná podobnosť podaní a žalôb je zneužívaním práva, ktoré smernica 2011/92/EÚ priznáva verejnosti, či výklad ohľadom konzultácií a zverejňovania informácií je v súlade s touto smernicou, či nedostatočný eurokonformný výklad je v súlade s právom Európskej únie a či domáhanie sa priamej účinnosti tejto smernice je v súlade s právom Európskej únie. So žalobcom možno súhlasiť, že zákon č. 24/2006 Z. z. predstavuje skutočne implementáciu (okrem iného aj) smernice 2011/92/EÚ. Táto smernica v čl. 4 ods. 2 ustanovuje, že členské štáty majú určiť, či projekty uvedené v prílohe II budú podliehať posúdeniu; toto určenie sa má udiť na základe skúmania každého jednotlivého prípadu alebo pravov a kritérií, prípadne ich kombinácie. Zákon č. 24/2006 Z. z. v § 29 upravuje zisťovacie konanie, ktorého účelom je zistiť, či sa určité navrhované činnosti (čiastočne od určených pravov a medzí) budú alebo nebudú posudzovať z hľadiska vplyvov na životné prostredie. Podľa čl. 4 ods. 5 cit. smernice príslušný orgán prijme svoje rozhodnutie, ktoré zverejní a b) ak sa rozhodne, že nie je potrebné posúdenie vplyvov, uvedú sa hlavné dôvody nepožadovanie odkazom na príslušné kritériá podľa prílohy III a uvedú sa aj všetky vlastnosti

projektu a/alebo plánované opatrenia, ktorými sa má zabrániť alebo predísť tomu, čo by inak mohli byť významné nepriaznivé účinky. Toto ustanovenie je implementované vo viackrát citovanom § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z. z.

14. Podľa čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie platí, že ak sa otázka platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie. Proti rozhodnutiu kasačného súdu nie je prípustný opravný prostriedok okrem ústavnej sťažnosti, vzťahuje sa naň táto povinnosť (rozsudok Súdneho dvora z 15. januára 2013, C-416/10, Križan a i., ods. 72). Súdny dvor však už opakovane vyslovil, že čl. 267 ods. 1 ZFEÚ mu neumožňuje uplatniť predpisy Únie na konkrétny prípad, ale môže sa iba vyjadriť k výkladu zmlúv a aktov prijatých inštitúciami Únie (napr. rozsudok z 21. júna 2017, C-621/15, W. a iní, ods. 39 a 40). V tu prerokúvanej veci žalobca odkazovaním na potrebu eurokonformného výkladu smeroval v podstate k zisteniu, že aplikácia zákona v konkrétnej veci nebola v súlade s právom Európskej únie. Podľa kasačného súdu však citovaná judikatúra neumožňuje, aby sa takáto otázka stala predmetom prejudiciálnej otázky podľa čl. 267 ods. 1 ZFEÚ. Kasačný súd teda z podnetu žalobcu, ale ani vlastnou snahou neidentifikoval otázky, ktoré by mal takto položiť Súdny dvor, keďže citované ustanovenia zákona č. 24/2006 Z. z. dostatočne implementujú príslušné ustanovenia smernice a nejaví sa v nich nijaká nejasnosť, ktorú by bolo treba odstrániť jeho výkladom (porov. v tomto smere napr. jeho rozsudok zo 6. októbra 2021, C-561/19, Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi a Catania Multiservizi, ods. 33).

IV.

Záver

15. Na základe uvedených úvah kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná, a tak ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol. Ešte predtým však zamietol jeho návrh na prerušenie konania, ktorý považoval za súčasť jeho návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky [porov. § 100 ods. 1 písm. c) SSP].

16. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobca vo veci úspech nemal a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil výnimočné dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal. Podanie vyjadrenia ďalšieho účastníka ku kasačnej sťažnosti nemožno podľa ustálenej judikatúry považovať za splnenie povinnosti, ktorá by opodstatňovala priznanie náhrady trov.

17. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.